

Mīlēt ar darbiem un ar patiesību

16 No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš Savu dzīvību par mums ir atdevis; tad arī mums pienākas atdot savu dzīvību par brāļiem.

17 Bet kam ir laicīga manta un viņš redz savu brāli ciešam trūkumu un aizslēdz viņam savu sirdi, kā gan Dieva mīlestība paliktu viņā?

18 Bērniņi, nemīlēsīm vārdiem, nedz ar mēli, bet ar darbiem un ar patiesību!

19 No tā mēs zināsim, ka piederam patiesībai un varēsīm savu sirdi Viņa priekšā klusināt, 20 ka, ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds un zina visas lietas. 21 Mīļie, kad mūsu sirds nepazudina mūs, tad mums ir pašāvēība uz Dievu, 22 un visu, ko mēs lūdzam, to saņemam no Viņa, jo mēs turam Viņa baušļus un darām to, kas Viņam patīkams.

23 Bet šis ir Viņa bauslis, lai mēs ticam Viņa Dēla Jēzus Kristus Vārdam un mīlam cits citu, kā Viņš mums pavēlējis.

24 Kas Viņa baušļus tur, tas paliek Viņā un Viņš tanī, bet no tā mēs noskārstam, ka Viņš paliek mūsos, proti, no Gara, ko Viņš mums ir devis.

1. Jāņa 3,16-24

Mīļā draudze!

Šodienas teksts sākas ar vārdiem: **“No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ...”** Man ir jautājums – kā jūs saprotat mīlestību? Kas tā īsti ir? Romantiskas sajūtas? Sekss? Līdzjūtība? Draudzība? Skaists ideāls, kas balstās mūsu spējā darīt otram labu? Ilgas?

Viss tas juceklis nāk no tā, ka mūs ietekmē kultūra, kurā mēs dzīvojam un kas veido mūsu izpratni. Šlāgeri, popmūzika, dzeltenā prese, romantiskās komēdijas un melodramas televīzijā, pornogrāfija internetā. Varbūt, ka nav jāiet tik tālu kā A.Tolstojam, kas uzskatīja, ka jutekliskā mīlestība, tai skaitā laulība, ir kalpošana savam “es” un ka tā tāpēc ir šķērslis kalpošanai Dievam un cilvēkiem. Bet, skatoties uz mūsu kultūru, sava taisnība viņam ir.

Arī mūsu sabiedrībā uzsvars tiek likts uz savu vajadzību apmierināšanu, kur mans ego ir centrā. Daži psihologi saka, ka ir jāklausa savām jūtām. Tas nekas, ka tās ātri mainās, un ka es otram cilvēkam daru pāri, jo tā taču ir patiesība. Protams, tā ir viena lieta, ja cilvēks sevi ir tik ļoti nocietinājis, ka vispār neko vairs nejūt, kuriem ir vietā aicinājums ieklausīties sevī. Bet ir arī otrā galējība, kad aizmirst to, ka cilvēks ir garīga būtne, kas ar saviem lēmumiem var ietekmēt savas jūtas, savas domas, savu rīcību.

Jautājumam, kas ir mīlestība, 1.Jāņa vēstules autors pieiet no pavisam cita skata punkta. Viņš saka, ka to var izprast tad, kad skatās uz Kristu, ka Viņš par mums ir atdevis Savu dzīvību. Tas ir Viņa izejas punkts, no kā seko viss pārējais. Tā ir mīlestība, ko esam saņēmuši, kurai es varu uzticēties, kas man ļauj dzīvot un elpot kā brīvam, priecīgam, gaišam cilvēkam. Uzticoties Kristum, manī ienāk mīlestība, pēc kuras es ilgojos.

Varbūt, ka viens iemesls, kāpēc daudzi cilvēki mūsdienās ir nelaimīgi, ir tieši tas, ka tie sagaida no citiem to, ko paši nespēj dot – ka otrs sevi velta man pilnībā, dāvina man uzmanību un atzinību, laiku un naudu, ir vienmēr manā rīcībā. Bet, ja pārāk daudz sagaida no citiem, ātri vien ir jāpiedzīvo vilšanās un sāpīgi jāpiezeminās.

Tāpēc, pēc autora domām, pats pirmais ir uzticēties Dievam, ko Viņš ir darījis mūsu labā caur Savu Dēlu Jēzu Kristu. Kristus ir devis vairāk nekā jebkurš cilvēks spētu dot. Kristus atdeva Savu dzīvību, tai skaitā Savu dievišķo varu, Savu mantu, Savu laiku, Savu cieņu, Savu personīgo labsajūtu, Savu veselību. Vārdu sakot – Viņš atdeva pats Sevi, lai parādītu mums, cik vērtīgi mēs esam Viņa acīs. Šodien daudz runā par to, ka cilvēks ātri vien var kļūt līdzatkarīgs, piemēram, no kāda, kas ir alkoholiķis. Es visu laiku palīdzu, upurēju sevi, dzīvoju otram līdzī. Vai Kristus bija līdzatkarīgs? Nekādā ziņā! Jo te

ir viena būtiska atšķirība. Līdzatkarīgs es esmu tad, ja mani ar otru cilvēku saista bailes par savu iztiku, par savu personīgo drošību, bailes būt vienam pašam utt. Tā ārēji izskatās pēc cēlas rīcības, bet patiesībā tur nav mīlestības, bet rūpes par sevi. Savukārt, Kristus nebija jārūpējas par Sevi, Viņš taču bija Dieva bērns. Tā, kas Viņam lika atdot pašam Sevi, bija līdzjūtība, tas, ka Viņam sāpēja mūsu sāpes, mūsu grēks, mūsu izmisums un bailes.

1.Jāņa vēstules autors apzinās, ka vārdi ātri vien nolietojas, un arī evaņģēlija vēsts, ka Kristus ir miris par mums, kaut kad var izklausīties kā tāda veca plate, kurā neviens vairs īsti neieklausās. Tāpēc tūlīt pēc atgādinājuma par Kristus mīlestību seko aicinājums to konkretizēt, ieviest savā dzīvē: ***“Bet kam ir laicīga manta un viņš redz savu brālī ciešam trūkumu un aizslēdz viņam savu sirdi, kā gan Dieva mīlestība paliktu viņā? Bērniņi, nemīlēsim vārdiem, nedz ar mēli, bet ar darbiem un ar patiesību!”***

Kādreiz var likties, ka kristīgā ticība izpaužas pirmām kārtām pasīvā veidā. Es eju uz baznīcu, sēžu un klausos, ko mācītājs tagad teiks, baudīšu muzikālo priekšnesumu. Es eju uz mājām un lasu kādu rosinošu garīgu grāmatu, vai klausos Kristīgo radio, vai vēl labāk, daru abas lietas vienlaicīgi. Savukārt, Jēzus ne tikai mācīja ļaudis, lai tie labāk justos, bet arī aicināja tos Viņam sekot. Mīlestība nebija tikai iekšējs pārdzīvojums, bet Jēzus to padarīja redzamu, kad Viņš dziedināja spitālīgos, izdzina velnus, ēdināja izsalkušos, gāja pie izstumtajiem un pamestajiem. Vispildītāk Viņa mīlestību varēja redzēt pie krusta Golgatā.

Tā arī mums, ja vēlamies sekot Jēzum un dot liecību par Viņu, ir jāīsteno mīlestība dzīvē, ka tā kļūst redzama mūsu attiecībās. Nekāda misijas programma, nekādi sludinātāji no ASV, nekādas skaistas, izremontētas baznīcas un labi apmaksāti mācītāji nevar atvietot to, ka cilvēki caur mums, kas esam Jēzus sekotāji, piedzīvo šo mīlestību savā dzīvē. Runāt var daudz un skaisti, bet ar to diemžēl nepietiek. Nupat es izlasīju vienu interesantu priekšlikumu. ASV ir draudzes, kas apņemas rūpēties par to, ka starp viņu draudžu piederīgajiem nav neviena cilvēka, kurā pamatvajadzības nav nodrošinātas. Tātad, – katram ir ko ēst, ko dzert, ir jumts pār galvu, siltums, apģērbs. Tas varētu būt arī viens mērķis mūsu baznīcā, sākt ar to, un tad skatīties tālāk, ka varam kalpot arī tiem, kas ir ārpus draudzes.

1.Jāņa vēstules autors aicina mīlēt ar darbiem un ar patiesību. Ko nozīmē mīlēt ar patiesību? Autors paskaidro tuvāk: ***“No tā mēs zināsim, ka piederam patiesībai un varēsīm savu sirdi Viņa priekšā klusināt, ka, ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds un zina visas lietas.”*** Līdzīgi kā ar mīlestību, autors norāda uz to, ka mēs piederam lielākai patiesībai nekā tā, kas ir mūsos. Tātad, viņš uzskata, ka pat tad, ja mani māc šaubas, slikta sirdsapziņa, sajūta, ka esmu pārāk maz paveicis, lai pastāvētu Dieva priekšā, es tomēr palieku Dieva bērns, par ko Kristus ir miris. Nav jāpiedzīvo īpašs garīgs kaifs, nav jābūt ar izcilām gara dāvanām vai apveltītam ar nesatricināmu ticību, lai saņemtu Dieva tuvumu. Viņš mani pieņem ar visiem maniem trūkumiem, ar savu nepastāvību, ar saviem mazvērtības kompleksiem un reāliem grēkiem. Tieši tāpēc taču Kristus ir miris, lai man apliecinātu Savu mīlestību, neraugoties uz visu manu nepilnību. Kristus mīlestība ļauj mums pacelties, būt ar taisnu mugurkaulu, nav mums visu laiku jāstaigā kā pēdējiem grēciniekiem ar skumjām un bēdām.

Vēl autors turpina: ***“Mīļie, kad mūsu sirds nepazudina mūs, tad mums ir pašāvība uz Dievu, un visu, ko mēs lūdzam, to saņemam no Viņa, jo mēs turam Viņa baušļus un darām to, kas Viņam patīkams.”*** Visu, ko mēs lūdzam, to saņemam no Viņa. Tas nav domāts tā, kā mūsu patērētāju sabiedrībā ir ierasts – es dabūšu to, ko vēlos. Nē, šeit ir doma tā, ka Dievs mums dāvina Savu mīlestību, ka tā ir tā, kas piepilda mūsu dziļākās vēlmes ar prieku, mieru, pateicību. Turoties pie Viņa, es arī attiecīgi dzīvošu, citādi nemaz nevar būt. Lai Jums visiem būtu šī pašāvība, kas iekustina un izmaina mūsu dzīvi. Āmen!